

Arrest

nr. 121 799 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, Azeri van origine, en afkomstig van Gun Dodhdi (nabij Mianeh, Iran). Op 28 april 2006 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag bracht u aan in Iran vervolgd te worden voor de dood van/moord op R. A. (...). H. A. (...), vader van R. (...), beschuldigde u van de moord op zijn zoon, terwijl het in realiteit een zelfmoord betrof. U werd door de Iraanse autoriteiten gearresteerd, ondervraagd over de feiten en in voorlopige hechtenis geplaatst. Tijdens uw detentie werd u door de Iraanse autoriteiten hardhandig aangepakt. Tijdens uw detentie bij het Ettelaat (Ministerie van Informatie) dronk u epileermiddel en werd u overgebracht naar het ziekenhuis, waaruit u een dag later met de hulp van uw schoonbroer E. I. (...) kon ontsnappen. U ontvluchtte vervolgens Iran. Op 12 september 2006 nam het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Door het Commissariaat-generaal werd geoordeeld dat uw aanvraag

bedrieglijk was en dat u hoe dan ook niet had kunnen aantonen dat er wat u betreft sprake was van een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verbleef verder in België en diende op 11 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in. Bij uw tweede asielaanvraag bracht u aan dat u sinds 2006 tot op heden gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten, die zich op geregelde tijdstippen in uw dorp over u komen informeren. Voorts werd uw vader een dag of twee dagen voor het indienen van uw tweede asielaanvraag opgepakt door de Iraanse autoriteiten en enkele uren ondervraagd over u. Bij een terugkeer naar Iran vreest u gearresteerd te worden door de Iraanse autoriteiten. U vreest tevens dat de familie van R. (...) problemen aan uw familie kan bezorgen. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u per fax een brief over waarin u meedeelt dat u de tijdens uw gehoor gevraagde bewijsstukken voorlopig niet kan bezorgen.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers ook bij uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de waarachtigheid van de door u aangebrachte asielmotieven reeds in uw eerste asielaanvraag fundamenteel in vraag werd gesteld. Tijdens uw eerste asielaanvraag wist u weinig tot niets te vertellen aangaande uw rechtszaak. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 6 juli 2006 dat uw advocaat in het bezit was van meerdere stavingstukken aangaande uw rechtszaak en dat u deze zou neerleggen op het Commissariaat-generaal. Na het ruim verstrijken van de u daarvoor toegekende termijn, bleef u in gebreke dergelijke stukken neer te leggen. U legde enkel een brief van uw advocaat S. S. (...) in Iran neer met een zeer bedenkelijke inhoud en weinig professionele opstelling (document 1). Zo zou de brief van uw advocaat zijn opgesteld op 23 tir 1385 (14 juli 2006), maar valt er in diezelfde brief te lezen dat uw advocaat voordien reeds zijn ontslag nam, op 13 farvardin 1385 (2 april 2006) Iran verliet en sinds 20 farvardin 1385 (9 april 2006) in Europa verbleef. Het is dan ook zeer de vraag hoe uw schoonbroer voormelde brief nog kon verkrijgen bij uw advocaat in Iran. U stelde immers dat u uw schoonbroer met het oog op het verkrijgen van die brief pas contacteerde na uw gesprek op het Commissariaat-generaal d.d. 6 juli 2006 en u voornoemde brief via uw advocate M. (...) liet bezorgen op het Commissariaat-generaal (CGVS 2e AA, p. 6, 11). Als het alsnog om een originele brief zou gegaan hebben die verkregen werd van uw advocaat, rijst de vraag waarom uw schoonbroer de stukken die uw advocaat aangaande uw zaak in zijn bezit zou hebben gehad niet naar België kon opsturen. Voorgaande vaststellingen zetten de waarachtigheid van uw asielmotieven verder onder druk. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt verder ondermijnd doordat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn. Zo zijn uw huidige verklaringen betreffende de arrestatie van uw vader in oktober 2011 geenszins te rijmen met uw verklaringen afgelegd bij uw eerste asielprocedure, waar u stelde dat uw vader reeds overleden was (DVZ 1e AA, vraag 8; CGVS 1e AA, p. 2). Voorts verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u een drietal dagen na de dood van R. (...) werd opgepakt en naar het lokale politiekantoor werd gebracht. Een dag later diende u voor de rechter te verschijnen die niets zegde. Nadien werd u bij het Ettelaat in detentie geplaatst. Op 28 maart 2006 (8 farvardin 1385) kreeg u bezoek van uw advocaat bij het Ettelaat, die u adviseerde te proberen te ontsnappen (DVZ 1e AA, p. 13-15). U zegde een twintigtal dagen (van 20 esfand 1384 (11 maart 2006) tot 12 farvardin 1385 (1 april 2006)) bij het Ettelaat in detentie te hebben gezeten (CGVS 1e AA, p. 19, 24). U verklaarde voorts dat uw schoonbroer E. I. (...), nadat hij u hielp te ontsnappen uit het ziekenhuis, werd gearresteerd en door het neerleggen van een borg vrijkwam (CGVS 1e AA, p. 26). Tijdens uw tweede asielaanvraag verklaarde u een drietal dagen na de dood van R. (...) te zijn opgepakt en naar het politiekantoor te zijn gebracht waar u een dag verbleef. U verklaarde verder in de eerste maand van 1385 (21 maart 2006/20 april 2006) te zijn moeten verschijnen voor de rechter die zegde dat verder onderzoek nodig was en die u doorverwees naar het Ettelaat. U verklaarde voorts dat u uw advocaat S. (...) sprak voor u in detentie bij het Ettelaat zat en dat u na drie of vier dagen detentie bij het Ettelaat naar het ziekenhuis werd overgebracht (CGVS 2e AA, p. 8-9). Voorts verklaarde u dat E. I. (...), nadat hij u hielp te ontsnappen uit het ziekenhuis, naar Teheran (Iran) vluchtte, maar geen problemen kende met de autoriteiten (CGVS 2e AA, p. 11-12). Voorts is het allerm minst overtuigend dat u er tijdens uw detentieperiode en ondervragingen door het Ettelaat en/of de (onderzoeks)rechter nooit aan zou gedacht hebben hen te zeggen uw verhaal te laten confirmeren door de uitbater van de hersteldienst waar u een aansteker was gaan halen op de dag van de dood van R. (...). Dat zoiets toch geen zoden aan de dijk zou brengen omdat die uitbater van een ander dorp was en niets zou kunnen zeggen over uw verhaal, mist elke logica (CGVS 2e AA, p. 10-11). Ten slotte deed u de afgelopen jaren in België niet de minste moeite bewijsstukken te vergaren aangaande uw

beweerde problemen, ondanks dat u stelde dat uw dossier op de rechtbank zou moeten zijn. Zo dacht u er nooit aan een andere advocaat te contacteren om uw dossier op de rechtbank in Mianeh te kopiëren, wat u onmiddellijk het nodige bewijsmateriaal van uw problemen zou opleveren (CGVS 2e AA, p. 6-7, 12). Uw nalaten spontaan bewijsstukken te vergaren is een houding die maar moeilijk in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. De fax van uw mededeling die u opstuurde na uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 3 december 2013 en waarin u aangeeft dat u de gevraagde bewijsstukken niet heeft kunnen verkrijgen, wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen, temeer daar u pas na expliciete vragen tijdens voornoemd gehoor, naar uw eigen zeggen, uw familie zou hebben gecontacteerd in een poging om bewijsstukken te vergaren. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er niet het minste geloof gehecht worden aan uw verklaringen en beweerd vluchtrelaas. U heeft dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en wederom van de materiële motiveringsplicht. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84 e.v.). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Verzoekende partij geeft de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreekt deze vervolgens in haar verzoekschrift stelselmatig, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. De Raad merkt op dat aan de eerste voorwaarde, met name dat verzoekende partij zich buiten het land van herkomst dient te bevinden, voldaan is. Dit element wordt niet betwist. De andere voorwaarden hangen samen met de geloofwaardigheid van het relaas. Volgens verzoekende partij houdt verwerende partij in haar beslissing ten onrechte voor dat zij onvoldoende elementen zou hebben aangebracht die erop wijzen dat zij Iran heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij uitgaat van verkeerde veronderstellingen. De verschillende motieven in de bestreden beslissing, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, en die verzoekende partij in haar verzoekschrift tracht te weerleggen, worden hieronder besproken.

2.2.5.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 6 juli 2006 verklaarde dat haar advocaat in het bezit was van meerdere stavingstukken aangaande haar rechtszaak en dat zij deze zou neerleggen op het Commissariaat-generaal, maar verzoekende partij evenwel, na het ruim verstrijken van de haar daarvoor toegekende termijn, in gebreke bleef dergelijke stukken neer te leggen en enkel een brief van haar advocaat neerlegde met een zeer bedenkelijke inhoud en weinig professionele opstelling, merkt verzoekende partij vooreerst op dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, zij haar schoonbroer heeft gecontacteerd vóór haar eerste asielaanvraag teneinde de brief van de advocaat te bekomen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar schoonbroer heeft gecontacteerd ná het gesprek op het Commissariaat-generaal van 6 juli 2006. Indien haar verklaringen niet duidelijk waren, had verwerende partij bovendien de plicht om hierover bijkomende vragen te stellen, hetgeen zij evenwel heeft nagelaten. Verzoekende partij benadrukt dat haar schoonbroer de brief van haar advocaat heeft ontvangen vóór het vertrek van de advocaat naar Europa. Dat op de brief staat dat hij op 23 tir 1385 werd opgesteld, kan verzoekende partij niet verklaren. Zij vermoedt dat de data verkeerd getypt zijn, hetgeen zij ook heeft aangehaald tijdens haar gehoor.

2.2.5.2. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geenszins kan worden bijgetreden in haar opmerking dat zij, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, haar schoonbroer heeft gecontacteerd vóór haar eerste asielaanvraag teneinde de brief van de advocaat te bekomen. De Raad stelt weliswaar vast dat verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 december 2013 verklaarde 10 à 15 dagen voor haar eerste asielaanvraag aan haar schoonbroer te hebben gevraagd de brief te gaan halen bij haar advocaat (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/12/2013, p. 6). Evenwel blijkt duidelijk uit het verdere verloop van haar gehoor dat het wel degelijk pas na haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 6 juli 2006 was dat verzoekende partij aan haar schoonbroer had gevraagd om de brief bij haar advocaat te gaan halen:

“- wanneer vroeg u uw schoonbroer die brief bij s. (...) te halen?

10 à 15 dagen voor mijn eerste AA, zoiets, maar ik weet de precieze datum niet

- was u dan al in B of?

Ja

- bedoelt u eerste aanvraag of eerste gesprek?

Het was na het interview. Zij vroegen om binnen de 20 dagen een brief te vragen van de advocaat. Ik vroeg het dan aan mijn schoonbroer” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/12/2013, p. 6). Derhalve blijft de vastgestelde incoherentie tussen het moment van het vertrek van haar advocaat naar Europa en het moment waarop haar schoonbroer de brief zou zijn gaan halen bij de advocaat, onverminderd overeind. Voorts zijn de loutere stelling van verzoekende partij dat zij niet kan verklaren waarom op de brief staat dat hij op 23 tir 1385 werd opgesteld en haar louter vermoeden dat de data verkeerd getypt zijn allesbehalve van aard de motivering van verwerende partij dat de brief van haar advocaat in Iran een zeer bedenkelijke inhoud heeft en weinig professioneel werd opgesteld in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat de geloofwaardigheid van de asielmotieven van verzoekende partij verder ondermijnd wordt doordat haar opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn, stelt verzoekende partij dat haar eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal maar liefst 7,5 jaar geleden plaatsvond, in juli 2006. Verzoekende partij heeft zich tijdens haar lange verblijf in België een nieuw leven opgebouwd en heeft de trauma's van vroeger verdrongen. Hierdoor kan verzoekende partij het verloop van de feiten zich niet exact meer herinneren. Door het lange tijdsverloop zijn er veel data verloren gegaan.

2.2.6.2. Waar verzoekende partij stelt dat zij de trauma's van vroeger heeft verdrongen, waardoor zij zich het verloop van de feiten zich niet exact meer kan herinneren, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekende partij tijdens haar gehoren geen melding maakte van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen. Bovendien legde ze gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat het feit dat de gebeurtenissen niet recent zijn, haar er niet van kan weerhouden correcte verklaringen af te leggen met betrekking tot die elementen die de kern uitmaken van haar asielaanvraag en waarvan kan worden aangenomen dat ze in het geheugen van verzoekende partij staan gegrift. Waar nog kan worden aangenomen dat verzoekende partij niet meer de exacte data kent van desbetreffende gebeurtenissen, is het evenwel totaal onaannemelijk dat verzoekende partij dergelijke totaal verschillende verklaringen aflegt omtrent haar vervolging door de autoriteiten na de dood van R.. Tijdens haar eerste asielaanvraag stelde zij dat zij een dag na haar arrestatie diende te verschijnen voor de rechter die niets zegde en dat zij nadien bij het Ettelaat in detentie werd geplaatst. Tijdens haar detentie bij het Ettelaat, op 28 maart 2006, kreeg zij bezoek van haar advocaat die haar adviseerde te ontsnappen. Verzoekende partij verklaart tijdens haar eerste asielaanvraag een twintigtal dagen, van 11 maart 2006 tot 1 april 2006, bij het Ettelaat in detentie te hebben gezeten. Ten slotte verklaart zij nog tijdens haar eerste asielaanvraag dat haar schoonbroer E. I., nadat hij verzoekende partij hielp ontsnappen uit het ziekenhuis, werd gearresteerd en door het neerleggen van een borg vrijkwam. Tijdens haar tweede asielaanvraag verklaarde verzoekende partij evenwel na haar arrestatie een dag te hebben verbleven op het politiekantoor en dat zij in de eerste maand van 1385 (21 maart 2006/20 april 2006) moest verschijnen voor de rechter die zegde dat verder onderzoek nodig was en die haar doorverwees naar het Ettelaat. Voorts geeft verzoekende partij aan haar advocaat S. te hebben gesproken vóór zij in detentie bij het Ettelaat zat en dat zij reeds na drie of vier dagen detentie bij het Ettelaat naar het ziekenhuis werd overgebracht. Omtrent de gevolgen voor haar schoonbroer E., die haar heeft helpen ontsnappen, stelt verzoekende partij tijdens haar tweede asielaanvraag ten slotte dat deze naar Teheran (Iran) vluchtte, maar geen problemen kende met de autoriteiten. De Raad is van mening dat deze tegenstrijdigheden, welke niet voor interpretatie vatbaar zijn, dermate zwaarwichtig zijn en ingrijpende en uiterst cruciale elementen van het asielaanvraag betreffen waardoor mag worden aangenomen dat deze in het geheugen gegrift staan, dat ze niet kunnen worden verklaard door de argumenten van verzoekende partij inzake het tijdsverloop en de traumatische ervaringen. De vaststellingen zoals uiteengezet in de bestreden beslissingen blijven derhalve onverminderd overeind en ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partij.

2.2.7.1. Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij de afgelopen jaren in België niet de minste moeite deed bewijsstukken te vergaren aangaande haar beweerdde problemen, ondanks dat zij stelde dat haar dossier op de rechtbank zou moeten zijn, oppert verzoekende partij dat zij wel degelijk geprobeerd heeft documenten te bekomen, maar dit was evenwel niet mogelijk. Verwerende partij heeft tijdens het gehoor van verzoekende partij een aantal mogelijkheden opgesomd om documenten uit Iran te bekomen, maar verzoekende partij was van deze mogelijkheden niet op de hoogte. Verzoekende partij geeft verder in haar verzoekschrift aan dat zij tot op heden er niet in geslaagd is om bijkomende documenten te bekomen. Dit heeft zij ook duidelijk gemaakt in haar fax aan verwerende partij op 3 december 2013. Niettegenstaande dit gegeven blijft verzoekende partij er wel alles aan doen teneinde meer documenten te bekomen.

2.2.7.2. Voor wat betreft het argument van verzoekende partij dat zij wel degelijk geprobeerd heeft documenten te bekomen, maar dat dit evenwel niet mogelijk was, wijst de Raad er vooreerst op dat dit een blote bewering betreft die verzoekende partij op generlei wijze met enig bewijs onderbouwt. Verder oordeelt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.8. Verder stelt de Raad vast dat de motivering van verwerende partij dat de huidige verklaringen van verzoekende partij betreffende de arrestatie van haar vader in oktober 2011 geenszins te rijmen zijn met haar verklaringen afgelegd bij haar eerste asielprocedure, waar zij stelde dat haar vader reeds overleden was, en de motivering van verwerende partij dat het allerminst overtuigend is dat verzoekende partij er tijdens haar detentieperiode en ondervragingen door het Ettelaat en/of de (onderzoeks)rechter nooit aan zou gedacht hebben hen te zeggen haar verhaal te laten confirmeren door de uitbater van de hersteldienst waar zij een aansteker was gaan halen op de dag van de dood van R., doorslaggevende motieven betreffen die door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.9.1. Verzoekende partij voert voorts nog aan dat uit objectieve informatie blijkt dat de positie van terugkeerders, die in het buitenland hebben verbleven naar aanleiding van een asielaanvraag, op zijn minst precair is. Verzoekende partij citeert uit een aantal rapporten – die zij tevens als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 12-13) – waaruit blijkt dat een aantal personen die in Europa asiel hadden aangevraagd problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij hun terugkeer naar Iran.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie (bijlagen 12-13 bij het verzoekschrift) niet blijkt dat Iraniërs die na een illegale vlucht en eventueel een afgewezen asielaanvraag terugkeren naar Iran zouden worden vervolgd of een reëel risico zouden lopen, louter en alleen omwille van deze illegale vlucht en asielaanvraag. Uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie blijkt enkel dat asielzoekers kunnen ondervraagd worden bij terugkeer naar Iran en dat personen die politieke activiteiten hebben gehad in Iran of het buitenland mogelijks wel problemen kunnen krijgen met de Iraanse autoriteiten bij hun terugkeer. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, kan evenwel niet worden afgeleid dat zij zou worden vervolgd louter en alleen omwille van een illegaal vertrek uit Iran.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst naar en citeert uit verschillende internationale rapporten en nieuwsberichten (bijlagen 3-11 bij het verzoekschrift) teneinde aan te kaarten dat een eerlijk proces in Iran absoluut niet gegarandeerd is, dat er zich nog steeds problemen voordoen op het vlak van mensenrechtenschendingen, dat Iran nog steeds duidelijk ver verwijderd is van democratie en dat er absoluut nog geen vertrouwen is in de Iraanse ordediensten. Verzoekende partij toont hiermee evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT